Iggaühhel on omma kerre,
Kandwad riet omma selgas,
Kegi neist ei seisa nälgas,
Mis sa teit pead järge waatma,
Omma arro peäle saatma!
Kui sa lambad sandist sõdad,
Lautas pallawusses kedad,
Siis sa sure hädda nääd,
Kui sa holetumaks jääd! —
Kust sa siis need willad wõttad,
Kui sa lammast ennast kattad?
Wassikast nüüd olled sa,
Mõnned sannad kuulnud ka:
On so lehmad peetud heast,
Siis sa moistad isse peast
Et naad ommal aial kandwad
Pima, woid sull' rohkest andwad.

Messilastest.

Et tallorahwas, kes messilassi piddawad, sedda kül ei tahha sallida, et neist lomokeisist awwalikkult rägitakse, kirjutakse ja trükkitakse, waid se peaks ikka sallamahti ja nenda nelja silma al ollema, sest et surem hulk neid aina kuntsidega arwawad piddada woiwad, se on nüüd

tõssi! Agga wennad! Kes on meile hobbused, härjad, lehmad ja muud lomad annud, sesamma on ka messilassed annud ja meid tenima pannud, et meie nende waewast peame kasso sama. Mõda läinud aastail on jo ni mõnni mees arro sanud, et kuntsid ka ühtegi ei aitnud, et nemmad kül tempude teggemistega rohkeste ennast kullutasid ehk maksid!

Aastal 1864 olli wägga märg aeg, kus liinnud agga ühhe kuu aega, keige sui sees, woisid tööd tehha ja piddid selle warraga 11 kuud läbbi sama, se olli neile woimata, ja sellepärast surrid ka paljo neid ärra, ja isseärranes neil, kes mitte õppetusse järrele ei teinud. Mõnnel ei ollegi sedda ramatud: „Põllomehhe aita", kust temma siis ka middagi teab? Mõnnel on kül ramat, agga ei moista luggeda; teisel on se wigga, et ta teit nenda ei te, kuida kirjas seisab, teeb kül ühte ja jättab teist teggematta, ja nenda tulleb temmale saggedaste kahjo!

Mõnni ei pea jälle ramatuist egga targemast õppetusest luggo, waid teeb nenda, kuida wannemad ja wannematte wannemad ees teinud, et ennast önneandjatte kätte ükst uskuwad ja

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1866, lk. 24